

[Arne Bjerregaard.]

jeg der er god mening i at samordne disse to lovforslag. Det er ikke at sylte noget at gøre dette, det er, gentager jeg, at samordne lovforslag, og det kan der så sandelig til tider trænges til. Jeg tror, man mangfoldige gange havde gjort klogt i at have gjort det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gudme) (RV):

Hr. Risgaard Knudsen skylder mig stadig et bevis for, at bemærkningerne til dette forslag går på tværs af afgørende bestemmelser i folketingets forretningsorden. Som jeg var inde på før, bliver der vist ikke tilbage andet end den manglende henvisning til § 17, og det kan vist ikke siges ligefrem at være på tværs af afgørende bestemmelser.

I øvrigt rairede hr. Risgaard Knudsen over, at man jo ikke fra venstres side havde haft nogen særlig kritik, og forslaget var jo venstres. Dertil er kun ét at sige, og det er, at venstre var prisværdigt hurtig efter regeringsdannelsen til at komme med dette forslag. Det blev fremsat allerede den 8. januar, altså den første dag, efter at tinget var inde efter juleferien. Jeg kan kun tilføje, at hvis forslaget ikke var kommet fra venstres side, så var det kommet fra anden side, så var det utvivlsomt kommet fra radikal side. Derfor må jeg sige, at vi føler for dette forslag, som om det var vort eget barn, selv om det altså er finansministeren, der har sat det i verden, og hvis det nu er sådan, at man er lidt kølig af sind fra venstres side over for barnet, så har vi i hvert fald stadig det varme hjerte for det, og vi synes, at forslaget er blevet dårligt behandlet og ligger og fryser og har brug for at komme frem, således at der snart kan blive en afgørelse af, om det skal blive til en rigtig lov.

Endelig vil jeg sige, at skulle det gå sådan, at denne afstemning om, hvorvidt vi kan gå direkte videre til anden behandling og dér få en klar stillingtagen til det ene eller det andet, ikke skulle føre igennem til et flertal, hvad måske noget kunne tyde på, så vil vi i hvert fald fra forslagsstillernes side være enige i, at det rette sted at behandle forslaget er udvalget for forretningsordenen og ikke én gang til henvide det til syltning i skatte- og afgiftsudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Der er nu stillet to forslag, et om, at forslaget henvises til udvalget for forretningsordenen, og et andet, der går ud på, at forslaget til folketingsbeslutning går direkte til anden (sidste) behandling. Jeg finder det nødvendigt at foretage afstemning herom. Denne afstemning vil foregå i morgen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov om et hovedstadsråd [af Ipsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 103) findes i tillæg A. sp. 1857, fremsættelsen i tidenden sp. 2285).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Folketingets vedtagelse i juni 1973 af hovedstadsreformen afsluttede en debat, som med afbrydelser havde varet i mere end et halvt århundrede. Det lykkedes at finde et kompromis, som samlede meget bred enighed i tinget. Der var kun 4-5 stemmer imod hovedstadsordningen. Yderligere afholdt 25 medlemmer sig fra at stemme om loven om et hovedstadsråd, men det var udtrykkelig begrundet alene med det indirekte valg til hovedstadsrådet, og de pågældende medlemmer kunne da også stemme for de øvrige love i hovedstadsordningen.

Behovet for en hovedstadsordning blev som nævnt erkendt tidligt, men først gennemførelsen af kommunalreformen gav stødet til nyordningen. Bestemmelsen om, at ét bysamfund skulle udgøre én kommune, blev konsekvent gennemført i det øvrige land. Det har skabt et rationelt grundlag for løsningen af kommunale opgaver. Planlægningen og tilrettelæggelsen af den fremtidige byudvikling vil ske efter en samlet vurdering af den ønskelige befolknings- og erhvervsudvikling i byområdet under ét. Endelig er der i de enkelte bysamfund opnået en total udjævning af de kommunale skattetryk.